



Arrest

nr. 172 843 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2016 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 19 januari 2007 in het huwelijk met K. D., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 5 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij verkrijgt op 14 augustus 2007 een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze wordt op 9 februari 2010 omgezet in een elektronische C-kaart.

1.3. Het huwelijk tussen verzoeker en K. D. wordt bij vonnis van 27 januari 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vernietigd wegens schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis wordt overgeschreven in de bevolkingsregisters op 7 januari 2015.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 september 2015 de beslissingen tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 4 december 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot intrekking van het recht op vestiging is gemotiveerd als volgt:

*"[M., R.]
geboren te [...] op [...]
adres : [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote [D. K.] met wie hij huwde op 19.01.07. Hij diende een aanvraag vestiging in op 05.04.07 overeenkomstig het toenmalig art 40 van de wet van 15.12.1980. De betrokkene werd op dezelfde dag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 14.08.07 die op 09.02.2010 werd omgezet naar een C kaart.

Op 27.01.2014 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (ref 13/1201/A) het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr [D.] als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 07.01.15.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het omstandig vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

*"De heer:
naam: [M.]
voornaam: [R.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.09.2015.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij vonnis van 27.01.14 de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (13/1201/A) werd betrokkene huwelijk met de Belgische onderdane [D. K.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus werd dit huwelijk als strijdig met openbare orde bevonden."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 42quater, 42septies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"En ce que,

*La première décuisions entreprise est fondé sur l'application du principe de droit *fraus omnia corrumpit* ;*

Alors que,

Le requérant s'est vu reconnaître un droit de séjour sur la base de l'ancien article 40 de la loi du 15.12.1980 ;

S'il n'est pas contestable qu'un principe général de droit peut être appliqué comme fondement juridique autonome afin d'étayer une décision administrative, ce principe général de droit ne peut cependant enfreindre ou différer d'une disposition spécifique qui en constitue l'ancrage légal et dont il faut privilégier l'application (le recours au principe général étant subsidiaire, en présence de lacune ou de carence de la disposition spécifique) ;

*Or, en l'espèce, la situation qui a justifié l'adoption de la première décision entreprise (soit le caractère frauduleux du mariage sur la base duquel le requérant s'est vu reconnaître son droit de séjour) est spécifiquement visée aux articles 42quater et 42septies de la loi du 15.12.1980 [Pour l'article 42quater, voyez le rapport fait au nom de la Commission de l'intérieur, des affaires générales et de la fonction publique par Mesdames Leen Dierick et Catherine Fonck, Doc 53 0443/018, 2010-2011, p. 121 ; pour l'article 42septies, voyez Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76 : "De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid." (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 55.) en "Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien: (...) – de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «*Fraus omnia corrumpit*»."];*

*Il découle de la préséance de la disposition légale spécifique (en l'espèce les articles 42quater et 42septie de la loi du 15.12.1980) sur le principe général de droit que ces dispositions légales traduisent, que la partie adverse ne pouvait formellement fonder l'acte attaqué sur l'application du principe *fraus omnia corrumpit* ;*

*D'autant que le principe *fraus omnia corrumpit*, que la partie adverse interprète comme autorisant un retrait (opérant donc *ex tunc*) du droit d'établissement et comme n'appelant aucun examen de proportionnalité de la mesure, n'épouse pas les conditions d'application des articles 42quater et 42septies précités (que le requérant interprète comme imposant un examen préalable de proportionnalité – voir 4ème moyen), ou ses conséquences juridiques (la disposition prévoyant qu'il soit mis fin au droit séjour, et non qu'il soit opéré à son retrait *ab initio*) ;*

Ainsi jugé par le Conseil en présence d'une décision de retrait du droit de séjour motivée identiquement :

« Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhiërarchie naast de wet staan en deze de wet

slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om af te wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om “een einde te stellen aan” het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Hoewel, zoals besproken onder punt 2.3.2. een schijnhuwelijk, zoals in casu, valt onder de term “fraude” zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk met de heer J. V. nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (ex nunc) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (ex tunc). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werkt in casu dan ook, zoals de verzoekster doet gelden, contra legem hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoeksters verblijfsrecht ab initio in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend. »

RvV, 31 août 2015, n° 151 466

La première décision entreprise violent les articles 42quater et 42septies de la loi et n'est pas valablement motivé ;”.

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Zie ook:

*“In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoeker laat gelden dat het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking kan vormen. Dienaangaande merkt de Raad op dat het principe ‘*fraus omnia corrumpit*’ een algemeen rechtsbeginsel is dat in principe wel degelijk, buiten elke wettekst om, kan worden toegepast. De bestreden beslissing kon er dan ook in rechte op steunen, alleszins toont verzoeker het tegendeel niet aan. De verzoeker kon dit motief, dat als juridische grondslag op zich voldoende duidelijk is, in de*

bestreden beslissing lezen. Daarnaast wordt ook op omstandige wijze uiteengezet waarom er in het geval van de verzoeker sprake is van een recht dat door fraude is verkregen zodat het wordt ingetrokken. (cf. *mutatis mutandis* Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N [nieuw]; RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).” (R.v.V. nr. 152 863 van 18 september 2015, www.rvv-cce.be)

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht is overgegaan tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk (C-kaart).

Verzoekende partij ontkent niet dat het huwelijk op basis waarvan zij een recht op vestiging heeft verkregen, werd nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, en haar frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het omstandig vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. De nietigverklaring van het huwelijk impliceert dat het huwelijk geacht moet worden nooit te zijn afgesloten.

Er werd dan ook geheel terecht tot intrekking van het recht op vestiging beslist, en dit op grond van artikel het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat in casu toepassing had moeten worden gemaakt van de artikelen 42quater en 42septies van de Vreemdelingenwet.

Zij verliest uit het oog dat deze bepalingen van toepassing zijn op burgers van de Unie of hun familieleden, en niet kunnen worden toegepast in casu, nu verzoekende partij ingevolge de nietigverklaring van haar huwelijk geacht wordt nooit een familielid van een Unieburger te zijn geweest.

Artikel 42septies Vreemdelingenwet, zoals dat werd vervangen bij Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, stipuleert dat:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)”.

Deze bepalingen hebben zodoende betrekking op de situatie waarin het verblijfsrecht van personen, die op het grondgebied verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, kan worden beëindigd, dan wel de gevolgen van ‘*fraus*’ in een welbepaalde rechtsverhouding, m.n. bij de regeling van de verblijfssituatie van de burger van de Unie of zijn familieleden.

Volgens de expliciete bepalingen van deze artikelen zelf, kunnen deze bepalingen slechts worden toegepast voor de regeling van het verblijf van een Unieburger of zijn familieleden. Het weze benadrukt dat een wetbepaling niet worden uitgelegd tegen haar inhoud in, terwijl de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat deze bepalingen slechts van toepassing zijn voor de regeling van de verblijfssituatie van een Unieburger en zijn familieleden, *quod non in casu*.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27.01.2014 (A.R.nr. 13/1201/A) werd het huwelijk tussen verzoekende partij en mevr. Karen D’Hondt nietig verklaard; verzoekende partij haar uitsluitende bedoeling van het huwelijk was immers een verblijfsrechtelijk voordeel te behalen.

Door deze nietigverklaring wordt het huwelijk geacht nooit te hebben bestaan, zodat er ook geen rechtsgevolgen aan kunnen worden vastgeknoopt. Ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk wordt verzoekende partij geacht nooit een familielid van een Unieburger te zijn geweest, noch in die hoedanigheid een verblijfsrecht te hebben verworven.

Dit principe werd ten andere door de wetgever bevestigd bij invoering van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (wetswijziging waarbij art. 42septies Vreemdelingenwet werd vervangen) (Parl. St. Kamer, Doc. 53 0443/018, pg. 203-204):

“In geval van een vastgesteld misbruik kan Richtlijn 2003/86/EG niet worden ingeroepen. Mensen die fraude plegen, zoals beschreven in 2° en 4° van artikel 5, § 1, kunnen zich niet beroepen op gezinshereniging. Bij een nietig huwelijk vervallen ook de afgeleide rechten van dat huwelijk, bijvoorbeeld de verblijfsvergunning.”

Dat verzoekende partij ooit een verblijfsrecht verkreeg op basis van haar (schijn)huwelijk met een Belgische, vermag niet te doen besluiten dat zij als familielid van een Unieburger zou kunnen worden beschouwd, en dit nu haar huwelijk werd vernietigd en dus ook haar verblijfsrecht en haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger geacht worden nooit te hebben bestaan.

De toekenning van een vestigingsvergunning is immers een declaratoire, en geen rechtscheppende handeling.

Het Hof van Justitie heeft dit uitdrukkelijk bevestigd in zijn arrest van 14 april 2005, waarin het Hof stelt dat “het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt” (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. 1-6591, punt 74).

Geenszins had de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing moeten maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, nu de voorliggende rechtsverhouding niet onder het toepassingsgebied van dit wetsartikel ressorteert. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft integendeel terecht toepassing gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Dit standpunt werd ook al bevestigd in rechtspraak en rechtsleer:

“Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.” (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

En ook:

“Voorts heeft artikel 42quater ook betrekking op familieleden van een burger van de Unie, hetgeen verzoeker niet is, nu het ‘huwelijk’ in werkelijkheid een schijnhuwelijk betrof. Daar verzoekers huwelijk met een Belgische vrouw nietig werd verklaard, kan hij niet meer worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie. Gezien het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit te hebben bestaan en komen alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten te vervallen.” (R.v.V. nr. 98.717 dd. 13.03.2013)

Zie ook:

“In de mate dat verzoeker zich gegriefd voelt door het feit dat de bestreden beslissing spreekt over de intrekking van het verblijfsrecht en daarmee formeel doelt op het ab initio doen verdwijnen ervan, dient erop gewezen dat in zijn arrest van 14 april 2005 het Hof van Justitie stelt dat “het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt” (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. 1- 6591, punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart, maar louter uit het bestaan van de familieband die is ontstaan door het huwelijk. Nu dit huwelijk nietig werd verklaard, en het dus wordt geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij terecht stellen dat het verblijfsrecht ab initio als onbestaande moet worden geacht.” (RvV 14 juni 2013, nr. 105.066)

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nog naar een arrest van 31.08.2015, doch toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden gelijk zijn. Terwijl het Belgisch recht geen precedentenrechtspraak kent.

Daarenboven heeft de Belgische Staat ook cassatieberoep aangetekend tegen rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat het verblijfsrecht verkregen als familielid van een Belg enkel beëindigd kan worden op basis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, en niet kan worden ingetrokken op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Aangezien verzoekende partij ingevolge de nietigverklaring van haar huwelijk, geacht wordt nooit een familielid van een Unieburger te zijn geweest, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij onder het toepassingsgebied van de artikelen 42quater en 42septies zou vallen, en deze artikelen ten onrechte niet werden toegepast.

Er anders over oordelen zou een schending van de bewijskracht van het vonnis van 27.01.2014 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel inhouden, waarbij het huwelijk werd nietig verklaard.

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken op grond van *fraus omnia corrumpit*.*

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt toegelicht dat verzoeker op basis van zijn eerdere huwelijk met een Belgische vrouw en dit op grond van het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet een recht op vestiging verkreeg in België, doch dit huwelijk op 27 januari 2014 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Er wordt vastgesteld dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, nu hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan en de frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel. Hij oordeelt dat aldus het recht op verblijf dient te worden ingetrokken.

Naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, wordt ook op uitdrukkelijke wijze de juridische basis aangegeven van de eerste bestreden beslissing. Er wordt zo aangegeven dat verzoeker – gelet op de nietigverklaring van zijn huwelijk wegens schijnhuwelijk – geen recht op verblijf of vestiging in toepassing van het oude artikel 40 van de Vreemdelingenwet kon en kan worden toegestaan. Daarnaast wordt verwezen naar het algemene rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Verzoeker betwist op zich niet dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* als rechtsgrond kan worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen, doch is van mening dat in zijn concrete situatie voormeld algemeen rechtsbeginsel niet volstond als juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing. Hij betoogt in wezen dat slechts subsidiair een beroep kan worden gedaan op een algemeen rechtsbeginsel, met name voor zover een specifieke wetsbepaling ontbreekt. Hij stelt dat *in casu* een dergelijke specifieke wetsbepaling wel degelijk voorhanden is, met name de artikelen 42^{quater} en 42^{septies} van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat deze vaststelling zich des te meer opdringt nu deze artikelen volgens hem een voorafgaandelijk proportionaliteitsonderzoek vereisen en slechts een beëindiging (*ex nunc*) en geen intrekking (*ex tunc*) van het verblijfsrecht voorzien.

Het door verzoeker aangehaalde artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing in zijn § 1 als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het door verzoeker aangehaalde artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing verder als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Deze bepalingen maken deel uit van “Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg” vervat in “Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen” van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het betreffende hoofdstuk, waaronder de artikelen 42quater en 42septies van de Vreemdelingenwet, betrekking hebben op burgers van de Unie en hun familieleden en familieleden van een Belg. Zo heeft artikel 42quater van de Vreemdelingenwet betrekking op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en geeft artikel 42septies van de Vreemdelingenwet zelf ook duidelijk aan dat dit artikel betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden die op het Belgische grondgebied een verblijfsrecht uitoefenen. *In casu* stelt verweerder in de eerste bestreden beslissing evenwel vast dat verzoekers huwelijk met een Belgische onderdaan op 27 januari 2014 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Deze nietigverklaring geldt met terugwerkende kracht en heeft tot gevolg dat het huwelijk nooit heeft bestaan en verzoeker in werkelijkheid nooit een familielid van een Belgische onderdaan is geweest. In het verlengde hiervan dient zijn verblijfsrecht ook te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* staat er ook aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker onder de toepassing valt van het betreffende hoofdstuk in de Vreemdelingenwet of dat hij zich in zijn situatie dienstig kan beroepen op de artikelen 42quater en 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 220.341 van 19 juli 2012 in een gelijkaardige situatie ook reeds als volgt:

““Fraus omnia corrumpit” is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en wel degelijk kon worden gesteund. De verzoekster kon dit motief in die beslissing lezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze vaststellen dat de formele motiveringsplicht niet is geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 42septies uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de parlementaire voorbereidingen bij artikel 42quater en/of artikel 42septies van de Vreemdelingenwet waarin wordt aangegeven dat gevallen van schijnhuwelijk onder deze laatste bepaling vallen, benadrukt de Raad dat gevallen waarbij een schijnhuwelijk leidt tot een

verblijf ook mogelijk zijn in hoofde van een burger van de Unie en de bewoordingen van de wet op dit punt bovendien duidelijk zijn en niet blijkt dat deze een nadere interpretatie vergen.

De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben verder geen precedentswaarde.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering verzoeker toelaat kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen en zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 42^{quater}, 42^{septies} of 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, eveneens uitsluitend gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht het middel als volgt toe:

" En ce que,

L'acte attaqué a pris la forme d'un courrier adressé au Bourgmestre, lui enjoignant de procéder au retrait du droit d'établissement du requérant ;

Alors que,

Fondée – par hypothèse – sur les articles 42^{quater} ou 42^{septies} de la loi du 15.12.1980, l'acte attaqué aurait alors dû prendre la forme d'une Annexe 21, en application de l'article 54 de l'AR 8.10.1981 précité, qui prévoit que :

« Si le ministre ou son délégué met fin au séjour en application des articles 40^{ter}, alinéa 4, 42^{bis}, 42^{ter}, 42^{quater} ou 42^{septies} de la loi, cette décision est notifiée à l'intéressé par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 21 comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. (...) »

N'ayant pas pris la forme requise, l'acte attaqué est pris en violation de l'article 54 de l'AR du 8.10.1981;"

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit kan het volstaan op te merken dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder in zijn hoofde een beslissing heeft genomen in toepassing van één van de daarin vermelde artikelen, zodat niet blijkt dat voormelde reglementaire bepaling in voorliggende zaak van toepassing is.

Het feit dat de kennisgeving van een beslissing niet door middel van een bepaald modeldocument gebeurde, laat daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat deze beslissing op zich door enig gebrek is aangetast en kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel, andermaal enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 42^{quater} en 42^{septies} van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt als volgt:

"En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, il n'a été procédé à aucun contrôle de proportionnalité de la mesure, au regard des inconvénients qu'elle emporte sur le droit à la vie privée et familiale du requérant ;

Alors que,

L'article 35 de la directive 2004/38/CE précitée commande que toute décision basée sur l'abus ou la fraude soit proportionnée ;

« Toute mesure de cette nature est proportionnée et soumise aux garanties procédurales prévues aux articles 30 et 31 ».

En d'autres termes, le constat d'un abus ou d'une fraude avéré ne dispense pas l'administration d'un examen de proportionnalité, c'est-à-dire d'une mise en balance des différents intérêts en présence ;

L'article 42quater prévoit cet examen de proportionnalité, au 3ème alinéa de son §1er (« Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ») ;

Pour sa part, l'article 42septies n'intègre certes pas spécifiquement cet examen de proportionnalité ; l'article 35 de la directive est toutefois suffisamment précis pour avoir un effet direct ; il en est d'autant plus ainsi que le principe de proportionnalité est un principe général de droit de l'Union, comme la Cour de Justice l'a par exemple relevé dans l'arrêt Baumbast (CJUE, 17.9.2002, C-413/99, §§ 90-91), ainsi qu'un des principes de bonne administration de droit belge ;

En l'espèce, la partie adverse n'a pas effectué cette mise en balance précitée ; il n'est pas fait mention de la durée du séjour du requérant (qui, à la date des décisions entreprises, séjournait régulièrement en Belgique depuis près de 9 ans), de son passé professionnel (dont les détails sont contenus au dossier administratif, via le relevé de ses prestations auprès de la banque de données Dolsis) ou du fait qu'il entretient depuis plus de 5 ans une relation affective avec une ressortissante polonaise [Voyez la réservation de deux billets d'avion pour le Maroc aux noms du requérant et de l'intéressée, pour un séjour du 10 au 24 avril 2010 (pièce 2) et la photo prise à cette occasion (pièce 3) ; voyez aussi les photos prises lors de la naissance de l'enfant du frère du requérant, en 2012 (pièce 4)] à l'adresse de laquelle il est inscrit depuis le mois de mars 2011 (ce dont la partie adverse devait avoir connaissance, ayant accès au registre national des personnes physiques, sachant que l'article 6 de la loi du 08.08.1983 organisant un registre national des personnes physiques expose que « Dès qu'une donnée a été communiquée au Registre national et enregistrée dans ledit Registre, la personne concernée n'est pas tenue de la communiquer directement aux autorités, organismes et personnes visés à l'article 5, qui sont autorisés à consulter les données du Registre national. ») ;

La décision entreprise, qui n'opère aucun examen de proportionnalité, viole les dispositions et principes invoqués au moyen ;".

2.3.2. Verzoeker beroept zich op het artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG en het hierin door de Europese regelgever bepaalde dat een maatregel die een lidstaat neemt in geval van rechtsmisbruik of fraude evenredig dient te zijn. In dit verband wijst hij ook op het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en als beginsel van behoorlijk recht. Hij betoogt dat op lezing van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat een proportionaliteitstoets of belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van zijn privé- en gezins- of familiaal leven in België, nu geen melding wordt gemaakt van zijn regelmatig verblijf in België sinds zijn huwelijk, zijn professionele verleden en zijn affectieve relatie met een Poolse onderdane sinds meer dan vijf jaar en hun samenwonen sinds maart 2011.

De Raad merkt voorafgaandelijk op dat niet blijkt dat verzoeker zich, wat de eerste bestreden beslissing betreft, dienstig kan steunen op artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3 van deze richtlijn stelt immers dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen, terwijl verzoeker eerder een verblijfskaart verkreeg in functie van een Belg waarvan niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer en hij bovendien moet worden geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van echtgenoot van een Belg. Er blijkt niet dat verzoekers eerdere verblijfsvergunning verkregen op basis van een, intussen vernietigd, huwelijk kaderde in de voormelde richtlijn.

De Raad wijst er verder op dat niet blijkt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zelf dient te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook artikel 8 van het EVRM legt zelf geen motiveringsverplichting op aan verweerder en voorziet op zich niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Gelet op de stukken van het administratief dossier - met name een aan de eerste bestreden beslissing voorafgaand voorbereidend document - blijkt dat verweerder vaststelde dat verzoeker voor zijn huwelijk steeds illegaal in België verbleef. Daarnaast werd de door verzoeker zelf ook aangehaalde DOLSIS databank geraadpleegd en vastgesteld dat verzoeker hoofdzakelijk occasioneel interim werkte in België en hij sinds 2012 niet meer werd aangemeld door een werkgever in deze databank. Verweerder stelde aldus vast dat verzoeker al geruime tijd niet meer was tewerkgesteld. Hij wees er ook op dat verzoeker geen vrije toegang tot de arbeidsmarkt had zonder het door hem aangegane schijnhuwelijk. Wat een eventueel gezinsleven in België betreft, stelde verweerder vervolgens vast dat uit het Rijksregister niet blijkt dat verzoeker kinderen heeft in België en hieruit evenmin een relatie in België blijkt. Hieruit blijkt, aldus verweerder, wel een samenwoonst met een Poolse onderdane sinds 2011. Verweerder oordeelde dat er onduidelijkheid bestond omtrent de aard van de relatie en dat in ieder geval, zelfs als er sprake zou zijn van een relatie, dit nog geen reden is om het door verzoeker op frauduleuze wijze verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Hij oordeelde dat indien er thans wel sprake is van een oprechte relatie verzoeker de mogelijkheid heeft om in functie van deze Poolse onderdane op correcte gronden een onderbouwde aanvraag gezinshereniging in te dienen en een verblijfsrecht te bekomen. Hij hield rekening met de inhoud van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27 januari 2014, waarin ook sprake was van “*psychische en lichamelijke vernederingen, gedwongen gemeenschap en twee miskramen*” en het volgens verweerder zelfs in dergelijke dossiers weinig geziene, brutale misbruik dat werd gemaakt van de affecties van een Belgische vrouw.

In zoverre verzoeker wijst op de duur van zijn verblijf in België sinds het door hem aangegane schijnhuwelijk en op zijn eerdere tewerkstelling tijdens dit verblijf, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat aldus elementen voorliggen die op zich van aard zijn dat deze vermogen aan te tonen dat het disproportioneel zou zijn om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat door hem werd gepleegd. Dit verblijf en deze tewerkstelling zijn immers elementen die het directe gevolg waren van zijn fraude of enkel mogelijk waren als gevolg van deze fraude. Gelet op de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk, waardoor het huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan en in het verlengde ook het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan, blijkt ook geenszins dat verzoeker thans kan steunen op enig ‘*regelmatig*’ verblijf in het Rijk. Zoals reeds werd gedomd, staat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* er aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Bovendien stelde het bestuur ook vast dat verzoeker illegaal in België verbleef voorafgaand aan zijn huwelijk, de eerdere tewerkstelling zich beperkte tot een occasionele interim tewerkstelling en hij reeds geruime tijd niet meer is aangemeld bij een werkgever. Verzoeker zelf laat ook volledig na concreet te duiden waarom de loutere duur van een verblijf dat in wezen steeds onrechtmatig was en een eerdere, niet actuele tewerkstelling nog wijzen op concrete belangen in België of rechtvaardigen dat hij hier dient te kunnen verblijven niettegenstaande de door hem gepleegde fraude. Op dit punt blijkt aldus ook niet dat hij een voldoende belang heeft bij zijn betoog. Hij overtuigt geenszins dat verweerder op dit punt ten onrechte, of in strijd met het proportionaliteitsbeginsel, geen elementen weerhield die zich zouden kunnen verzetten tegen een intrekking van het recht op vestiging verkregen door fraude of bedrog.

Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verweerder kennis had van het gegeven dat verzoeker sinds 2011 op hetzelfde adres is ingeschreven als een Poolse onderdane. Hij stelde evenwel vast dat een huwelijksband of wettelijke samenwoning niet blijkt en de voorliggende gegevens niet toelieten vast te stellen dat er ditmaal sprake is van een oprechte relatie. Hij oordeelde dat dit gegeven de intrekking van het recht op vestiging verkregen door fraude niet verhindert en het aan verzoeker toekomt om, indien hij meent dat deze relatie zijn verblijf in België rechtvaardigt of noodzaakt, op basis hiervan op correcte gronden een met stukken onderbouwde aanvraag gezinshereniging in te dienen. Nu niet blijkt dat verzoeker en de Poolse onderdane, niettegenstaande een samenwoonst sinds 2011, hun thans voorgehouden relatie hebben geofficialiseerd door een huwelijk of een wettelijke samenwoning, waarmee zij het duurzame karakter hiervan op duidelijke wijze zouden hebben onderstreept, de eerste bestreden beslissing verzoeker niet verhindert verblijfsrechtelijke aanspraken te laten gelden indien er sprake zou zijn van een duurzame relatie en gelet op het eerdere misbruik door verzoeker van niet enkel het instituut van het huwelijk en de Belgische gezinsherenigingsprocedure doch ook van de betrokken Belgische onderdane, kan de Raad andermaal niet vaststellen dat de eerste bestreden beslissing verzoekers belangen op disproportionele wijze zou miskennen. De Raad benadrukt dat in de eerste bestreden beslissing louter wordt vastgesteld dat het door bedrog of fraude bekomen recht op vestiging dient te worden ingetrokken gelet op het algemene rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, dat er aan in de weg staat dat het bedrog de dader voordeel verschaft. Het algemeen belang

vereist een daadkrachtig optreden van het bestuur in gevallen van misbruik en fraude en *in casu* liggen, gelet op hetgeen voorafgaat, onvoldoende concrete elementen voor die zouden wijzen op enige kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit waar verweerder oordeelt dat verzoeker geen verblijfsrechtelijke voordelen kan genieten die werden verkregen op basis van een schijnhuwelijk. Er blijkt zo niet dat verzoeker zijn thans voorgehouden gezinsbelangen niet kan vrijwaren door op correcte gronden en middels het aantonen van een duurzame relatie een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur, hetgeen de thans eerste bestreden beslissing geenszins verhindert, laat staan dat hij concrete argumenten zou aanbrengen dat dit voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM bij zijn grief betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

In zoverre verzoeker andermaal de schending inroept van de artikelen 42^{quater} en 42^{septies} van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij middel:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, le droit de séjour du requérant lui est retiré ;

Alors que,

L'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

A propos de l'application de cette disposition, le CCE a développé l'analyse suivante :

« (...)

4.2.1. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

4.2.2. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

4.2.3. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour

permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

4.2.4. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

(...) » [Arrêt n°59.982 du 19 avril 2011].

Le requérant a incontestablement développé en Belgique une vie privée et familiale ; cela ressort notamment des constats que l'intéressé a été autorisée au séjour du 19.01.2007 à la date à laquelle ont été adoptées les décisions entreprises, soit pendant plus de huit ans, du fait qu'il cohabite depuis plus de quatre ans avec sa compagne, de nationalité polonaise, ainsi qu'avec les deux enfants de celle-ci, ou encore du fait qu'il a été occupé sur le plan professionnel de 2007 à 2012, soit durant plus de cinq ans ; La décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie privée et familiale, ingérence que la partie adverse ne justifie formellement pas au regard d'un des intérêts visé au §2 de l'article 8 de la CEDH ; il ne ressort, en effet, aucunement de la décision entreprise que la partie adverse a procédé à une mise en balance entre les intérêts en présence au regard de la situation privée et familiale du requérant ; ainsi, il n'est pas fait la moindre mention des éléments de vie privée et familiale précités ;

A tout le moins l'article 8 et le devoir de motivation que cette disposition intègre exigeaient de la part de la partie adverse qu'elle examine si elle était tenue d'une obligation positive de permettre le développement de cette vie privée et familiale en Belgique, au regard des circonstances particulières du dossier, quod non en l'espèce ;

La décision entreprise viole l'article 8 de la CEDH, et n'est pas valablement motivée ;

En ce sens, voyez CCE n°142 372 du 31.03.2015 ;".

2.4.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad allereerst dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoeker aanspraak maakte dient te worden ingetrokken, nu is komen vast te staan dat het recht op verblijf werd verkregen op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan waarvan is komen vast te staan dat het een schijnhuwelijk betrof en waarbij de bevoegde burgerlijke rechter vaststelde dat verzoeker enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde. Aldus is de rechtsbasis van het verblijfsrecht verdwenen en is komen vast te staan dat dit verblijfsrecht is verkregen op frauduleuze wijze. Verzoeker was aldus op geen enkel ogenblik echtgenoot van de Belgische onderdaan in functie waarvan hij een verblijfsrecht verwierf. In zoverre verzoeker aldus betoogt dat *in casu* de bestreden beslissingen een beëindiging van

een voortgezet (legaal) verblijf betreffen, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissingen duidelijk aangeven dat het verblijfsrecht vanaf zijn ontstaan was aangetast door bedrog of fraude en in wezen op geen enkel ogenblik als rechtmatig kan worden beschouwd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend noch op de gevolgen van dit huwelijk, waaronder zijn verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* staat er aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de thans bestreden beslissingen een weigering van een voortgezet (legaal) verblijf betreffen en op deze grond als een inmenging in het ingeroepen privé-, gezins- of familieleven dienen te worden beschouwd. Hij kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdrong.

De vraag die *in casu* centraal staat is de vraag of op verweerder een positieve verplichting rustte om verzoeker toe te laten tot een verder verblijf in België.

Verzoeker beroept zich allereerst op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu hij in België samenwoont met zijn Poolse partner en haar twee kinderen. Daargelaten de vraag of verzoeker in het kader van huidig beroep overtuigt dat er sprake is van een duurzame relatie en een beschermenswaardig gezinsleven, stelt de Raad in ieder geval vast dat hij geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang. *In casu* wezen de bij het bestuur voorliggende gegevens enkel op een samenwoonst met een Poolse onderdane en lagen onvoldoende concrete elementen voor die wezen op een werkelijke en duurzame affectieve relatie. Er blijkt ook niet dat verzoeker en de Poolse onderdane zijn gehuwd of wettelijk samenwonen, en op deze wijze het duurzaam karakter van hun thans voorgehouden relatie hebben onderstreept. Door het louter voorhouden dat er sprake is van een relatie gaat verzoeker er ook aan voorbij dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. *In casu* maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die hem verhinderen om met zijn voorgehouden partner en diens kinderen in hun beider herkomstlanden of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het voorgehouden gezins- of familieleven verder te zetten. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. De bestreden beslissingen beletten daarnaast niet dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indient in functie van zijn voorgehouden partner en alsnog wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Onder deze omstandigheden kan in de huidige stand van het geding niet worden vastgesteld dat er sprake zou zijn van een op verweerder, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, rustende positieve verplichting om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied gelet op zijn ingeroepen relatie. De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Een tijdelijke verwijdering, om het motief dat een vreemdeling niet langer in het bezit is van de vereiste documenten, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker beroept zich verder op een door hem in België opgebouwd privéleven. Hij wijst op een lange verblijfsduur en op een eerdere tewerkstelling in België. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat wanneer het voormelde voorgehouden privéleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en een daadkrachtig optreden tegen fraude of bedrog, er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van enige disproportionaliteit (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven en hier vermocht te werken ingevolge het door hem gepleegde bedrog en dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Verzoekers privéleven waar hij zich thans op beroept, spruit voort uit de fraude die hij zelf heeft begaan teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen. Zonder de gepleegde fraude had hij geen verblijfsrecht genoten op basis van een huwelijk en dient te worden aangenomen dat hij evenmin de door hem thans ingeroepen tewerkstelling in België had kunnen aanvatten. In dit licht maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de Belgische overheid zijn voorgehouden privéleven in België zou moeten honoreren. Er blijkt niet dat verzoeker zich *in casu* dienstig kan steunen op een nadeel dat het gevolg is van zijn eigen frauduleus handelen. Verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. Nu gelet op de stukken van het dossier verder kan worden aangenomen dat verzoeker pas toen hij reeds in de twintig was naar België is gekomen, kan ook worden aangenomen dat hij het grootste deel van zijn leven doorbracht in zijn land van herkomst. Hij is er geboren en getogen, waardoor kan worden aangenomen dat hij er de taal en gebruiken kent. Er liggen alvast geen concrete indicaties voor dat dit niet langer het geval zou zijn. Er blijkt niet dat verzoeker zijn privé- en professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. Ook hier kan bovendien worden benadrukt dat, hetgeen niet wordt betwist, verzoeker sinds 2012 niet langer is tewerkgesteld in België. Hij duidt niet waarom hij gelet op een tewerkstelling van jaren geleden verder in dit land zou moeten kunnen verblijven. Hetzelfde geldt in wezen waar verzoeker op louter algemene wijze verwijst naar zijn verblijf in België vanaf zijn - intussen vernietigde - huwelijk. Aldus liggen nog geen concrete elementen betreffende zijn privéleven voor die kunnen rechtvaardigen dat hij verder in België zou moeten kunnen verblijven of die maken dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn het privé- of professionele leven verder te zetten in zijn herkomstland of elders. De thans betreden beslissingen verhinderen verzoeker ook geenszins om elementen uit zijn privéleven aan te wenden in het kader van een verblijfsprocedure op basis van correcte juridische gronden.

Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht zou zijn bewaakt, rekening houdende met de ernst van de door hem begane fraude.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM, of enige disproportionele belangenafweging in dit verband, niet worden vastgesteld.

2.4.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste en derde middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

2.4.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking van het derde middel, waarbij werd vastgesteld dat enig disproportioneel of kennelijk onredelijk handelen niet blijkt waar verweerder besluit dat verzoeker geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van het bedrog dat door hem werd gepleegd. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.4.2.4. Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS